

■ Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (15 Ἡ')

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας*

Τὶ ἐμποδίζει τὴν δράση τῆς θείας Χάριτος

Ἀρχικά, ἡ 15ῃ Αὐγούστου ἦταν ἡ μοναδική μέσα στὸ Λειτουργικὸ Ἔτος Ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία ἤθελε νὰ θυμᾶται καὶ νὰ τιμᾷ τὸ ὄλο μυστήριό Της.

Ἀνέκαθεν, ἐπίσης, στὴν Θεία Λειτουργία τῆς Ἑορτῆς αὐτῆς διαβάζεται ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ γιὰ τὴν Μάρθα καὶ τὴν Μαρία (Λουκ. ι' 38-42 καὶ ια' 27-28).

Στὴν συνέχεια, οἱ Θεομητορικὲς Ἑορτὲς πολλαπλασιάστηκαν στὴν διάρκεια τοῦ Λειτουργικοῦ Ἔτους, κάθε φορὰ ὅμως διαβάζεται τὸ ἴδιο Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα.

Αὐτὸ ἴσως μᾶς ἐκπλήσσει. Ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐπιλέγεται αὐτὴ ἡ περικοπὴ, παράξενος σὲ πρώτη ματιᾶ, ἀλλὰ βαθύτατα παραδοσιακός, εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἡ καλύτερη ὁδηγός μας στὴν ἐρμηνεία τῶν Γραφῶν, διέκρινε ὅτι τὸ ἀνάγνωσμα αὐτὸ μᾶς μεταφέρει

μιὰ διδασκαλία ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ καὶ ὑλοποιεῖται κατὰ τὸν τελειότερο καὶ πληρέστερο τρόπο στὸ πρόσωπο τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ.

Στὴν μορφὴ τῆς Μαρίας ἀπὸ τὴν Βηθανία καὶ στὰ λόγια ποὺ τῆς ἀπηύθυνε ὁ Χριστὸς, ἡ Ἐκκλησία διεῖδε τὴν ἀποκάλυψη τοῦ μεγαλείου τῆς Παρθένου: ἂν ἔγινε Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἂν δέχθηκε αὐτὸ τὸ ἀξίωμα ποὺ τὴν ἀνέβασε ὑπεράνω ὅλων τῶν ἄλλων κτισμάτων, εἶναι ἐπειδὴ ἄκουσε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπάκουσε σ' αὐτόν. Ὑποδεχόμενη τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ποὺ τῆς ἀπηύθυνε ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ἡ Μαρία συνέλαβε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ αὐτὴ τῆς τὴν ὑπακοὴ ἔγινε τὸ ὄργανο τῆς σωτηρίας ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἀντιπαραθέτοντας τὴν στάση τῆς Μαρίας σὲ ἐκείνη τῆς Μάρθας, ἡ Εὐαγγελικὴ αὐτὴ περικοπὴ μᾶς παρουσιάζει τὸν χαρακτήρα τῶν δωρημάτων τοῦ Θεοῦ καί, κυρίως, τοῦ πρωταρχικοῦ Του δωρήματος, ποὺ εἶναι ἡ Σάρκωση τοῦ Λόγου στὰ σπλάγχνα τῆς Παναγίας. Ἡ Σάρκωση τοῦ Λόγου προσφέρθηκε στὴν ἀνθρωπότητα ἐντελῶς δωρεάν, δῶρο τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Πατρός. Καὶ στὴν προσφορὰ αὐτὴ πρέπει νὰ ἀνταποκρινόμαστε καὶ ἐμεῖς, ὄχι ὅμως μεριμνώντας ὅπως ἡ Μάρθα. Ἡ Παρθένος Μαρία δὲν ἔγινε Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐπειδὴ πολλαπλασίασε τὴν δράση της, ἀλλὰ ἐπειδὴ προσηλώθηκε στὴν ἀκοὴ τοῦ λόγου καὶ συναίνεσε σ' αὐτόν.

Ἐκφράζοντας ὁ Χριστὸς τὴν προτίμησή Του στὴν στάση τῆς Μαρίας ἔναντι ἐκείνης τῆς Μάρθας, αὐτὸ ποὺ καταδικάζει δὲν εἶναι ἡ δραστηριότητα τῆς Μάρθας αὐτὴ καθεαυτὴ, διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ὑλοποιεῖται καὶ μὲ ἔργα, πράγμα ποὺ ὑπονοεῖ κάποια δραστηριότητα ἀπὸ μέρους μας, ἀλλὰ εἶναι ὅτι στὴν περίπτωσή τῆς Μάρθας ἡ δραστηριότητα αὐτὴ δὲν ρυθμιζόταν ἀπὸ τὴν ἀκρόαση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ λειτουργοῦσε ὡς αὐτοσκοπός.

Ἡ Μάρθα ἦταν σὲ ἔνταση, προβληματισμένη καὶ βυθισμένη στὴν πολυπραγμοσύνη. Αὐτὸ ποὺ φέγει ὁ Χριστὸς σ' αὐτὴν –καὶ μὲ πολλὴ γλυκύτητα πράγματι– δὲν εἶναι ἡ διακονία της, ἀλλὰ ἡ πολυδιάσπαση, ἡ ταραχὴ, ἡ σύγχυση ποὺ δείχνει. Ἡ Μάρθα εἶναι ἐδῶ ἡ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει πολλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, στὰ ὅσα κάνει, καὶ ποὺ παρεμποδίζει ἔτσι τὴν δράση τῆς θείας Χάριτος.

* * *

Στὴν διήγηση τῆς συνάντησης τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τὴν Μάρθα καὶ τὴν Μαρία, ἔχουν προστεθεῖ μερικοὶ στίχοι ποὺ ἀναφέρονται σὲ μιὰ ἄλλη στιγμή τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ (Λουκ. ια' 27-28), καὶ οἱ ὅποιοι μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ ἐφαρμόσουμε στὸν ἑαυτό μας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Ἰησοῦς, μιὰ γυναίκα μέσα ἀπὸ τὸν ὄχλο φώναξε: «**Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὐδὲ ἐθήλασας!**»! Ἄλλά, ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «**Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν!**»!

Πράγματι, ἀκούγοντας καὶ συναινώντας στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, γεννοῦμε τὸν Χριστὸ μέσα μας καὶ τοῦ ἐπιτρέπουμε νὰ μᾶς μεταμορφώσει πραγματικὰ ἐν Αὐτῷ.

Ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ Βάπτισμά μας καὶ μετὰ ἔχουμε μπολιαστεί στὸ ἀναστημένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀπ' ὅπου ἐκπορεύεται τὸ θεῖο πῦρ τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τῆς Θεότητος. **Μ**ὲ ἀφειρηρία αὐτό, πρέπει νὰ ἀφήνουμε τὸν Χριστὸ νὰ ἐνώνει τὶς ἐνεργεῖες Του μετὰ τὶς δικές μας, νὰ διεισδύει, νὰ μᾶς σφραγίζει ὅλο καὶ περισσότερο, μέχρις ὅτου τελικὰ Αὐτὸς μόνον νὰ ἐνεργεῖ μέσα μας. **Μ**ὲ αὐτὴ τὴν ἐννοια λέμε ὅτι γεννοῦμε τὸν Χριστὸ μέσα μας καὶ συνεπῶς μετέχουμε στὸ μυστήριον τῆς θείας μητρότητος τῆς Θεοτόκου.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς μπόρεσε νὰ πεῖ, ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ, σὲ μιὰ ἄλλη περίσταση: «**Μ**ήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καὶ ποιῶντες αὐτόν» (Λουκ. η' 21).

**Στὸν ἐν ἡμῖν καὶ ἐν τῷ κόσμῳ Πατέρα,
Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα,
ἢ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ἀμήν!**

(*) π. Πλακίδης Deseille, Ἡ θεὰ τοῦ Ἀκτίστου, σελ. 129-132, ἐκδόσεις «Ἑαρ», Ἰούλιος 2020. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.